

ზაზა პაპაშვიდი

საეკლესიო სასამართლოს სისტემა საქართველოს მართლმადიდებელ ეკლესიაში

I. შესავალი

1995 წლის 18-19 სექტემბერს სვეტიცხოვლის ტაძარში შედგა საქართველოს ეკლესიის XIII გაფართოებული კრება, რომელმაც განიხილა და დაამტკიცა დღეს მოქმედი საქართველოს ავტოკეფალური მართლმადიდებელი ეკლესიის მართვა-გამგეობის დებულება ანუ ძირითადი კანონი, „კონსტიტუცია“. ეს დებულება გახლავთ საფუძველთა საფუძველი კანონიკური თვალსაზრისით საქართველოს დღევანდელი ავტოკეფალური ეკლესიის საქმიანობას; იგი განსაზღვრავს ეკლესიის ისეთ ძირითად პრინციპებს, როგორიცაა წყობა, სისტემა და უფლებამოსილების კომპეტენციები.

საქართველოს ეკლესია, სამართლებრივად ყველა სხვა მართლმადიდებლური ავტოკეფალური ეკლესიის, ანალოგიური სისტემით არის აწყობილი.

აღნიშნული სისტემიდან გამოვყოფთ საეკლესიო სასამართლოს, როგორც საეკლესიო ხელისუფლების ერთ-ერთ შტოს. ეს თემა ძალზე საინტერესო და ამავდროულად საყურადღებოა, რადგან ღვთის წყალობით, ქართული ეკლესია რიცხობრივად იზრდება როგორც მრევლის, ისე ღმრთისმსახურთა მხრივ, რაც ბუნებრივად ითხოვს სამართლებრივ ურთიერთობათა დამყარებას, როგორც ერთმანეთთან, ისე სახელმწიფოსთანაც. ასეთ შემთხვევაში კი უნდა არსებობდეს ქმედითი ორგანო, რომელიც შესაძლო კონფლიქტის შემთხვევაში საკითხებს სამართლიანად გადაწყვეტს. უნდა აღინიშნოს, რომ ამ მხრივ ქართულ ეკლესიას დიდი გამოცდილება, სამწუხაროდ, არ გააჩნია. ამასთანავე, ასეთი ორგანო აუცილებლად საჭიროებს კომპეტენტურ კადრებს როგორც სასულიერო იერარქიის, ისე საერო სპეციალისტების დონეზე.

ჩვენთან, ქართულ ეკლესიაში ეს საკითხი ახალია, მაგრამ ვიმედოვნებთ, რომ მას სათანადო ყურადღება მიექცევა; ვინაიდან როგორც მრევლში, ისე სასულიერო იერარქიაში უნდა არსებობდეს განცდა იმისა, რომ ნები-

სმიერს, ვინც თავის უფლებებს შელახულად თვლის, სამართლიანობის აღსადგენად შეეძლება მიმართოს საეკლესიო სასამართლოს, მისი კომპეტენციის ფარგლებში, რაც მომავალში ბევრ გაურკვევლობას აგვაცილებს. ეს საკითხი რაც უფრო სწრაფად მოგვარდება ქართულ ეკლესიაში, მით უფრო მზად იქნება იგი მომავალში შესაძლო გამოწვევებისთვის პასუხის გასაცემად.

თავისთავად საეკლესიო სასამართლო თავისი მიზნებითა და საქმიანობით სპეციფიკურია და ყველა სხვა სასამართლოსგან განსხვავდება, რაც მას თავისთავად დიდ მორალურ და ზნეობრივ პასუხისმგებლობას აკისრებს.

II. საეკლესიო სასამართლოს უფლებამოსილების იურიდიული საფუძვლები

საქართველოს ეკლესიის მართვა-გამგეობის დებულება: **თავი I. §8.** „საეკლესიო სასამართლოს უფლება აქვთ: საქართველოს ეკლესიის ადგილობრივ საეკლესიო კრებას — საქართველოს ეკლესიის წმინდა სინოდს, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქს და ეპარქიის მმართველ მღვდელმთავარს“.

ამ პუნქტის მიხედვით ირკვევა, რომ ქართული ეკლესიის საეკლესიო სასამართლო, ისევე როგორც სასულიერო დასი, იერარქიულია. ამავე აზრს ავითარებს დებულების II თავის §1, რომლის მიხედვითაც წმინდა სინოდი — საქართველოს საეკლესიო კრება არის უმაღლესი საეკლესიო სასამართლო ხელისუფლება, რომლის წევრებიც მხოლოდ პატრიარქი და ეპარქიათა მმართველი მღვდელმთავრები არიან.¹

ამ დებულების მიხედვით, ქართული საეკლესიო სასამართლო სისტემა სამსაფეხურიანია.

ა) ყველაზე მაღალი ინსტანცია: საქ. ეკლესიის ადგილობრივი საეკლესიო კრება — წმინდა სინოდი. III ინსტანცია.

ბ) საქართველოს კათოლიკოს პატრიარქი. II ინსტანციის სასამართლო.

გ) ეპარქიის მღვდელმთავარი ანუ ეპისკოპოსი. I ინსტანციის სასამართლო.

თითოეულ მათგანს გააჩნია განსჯადობის სფერო, კომპეტენცია და იურისდიქციის მოქმედების ადგილი.

თავი II §7-ის მიხედვით, „წმინდა სინოდი არის პირველი და უკანასკნელი ინსტანცია საქართველოს ეკლესიაში, რომელიც უფლებამოსილია გაასამართლოს მღვდელმთავარი, განიხილოს მისი მოღვაწეობის დოგმატური და კანონიკური ცდომილება.“²

¹ მიტროპოლიტი ანანია ჯაფარიძე, საქართველოს საეკლესიო კრებები, წ. I, თბ., 2003. გვ. 392, 393.

² იქვე, გვ. 394.

ეს დებულება ერთმნიშვნელოვნად განსაზღვრავს ყველაზე მაღალი ინსტანციის საეკლესიო სასამართლოს ფუნქციას, ფაქტობრივად ერთჯერადად გადაწყვეტილების გამოტანას, ეკლესიაში ყველაზე მაღალი იერარქის — ეპისკოპოსის მიმართ. ამით ირკვევა, რომ მხოლოდ ამ ინსტანციას გააჩნია უფლება, განსაჯოს და შეაფასოს ეპისკოპოსის საქციელი და მიიღოს მის მიმართ კონკრეტული გადაწყვეტილება. საგულისხმოა ის ფაქტი, რომ გადაწყვეტილება კონკრეტული იერარქის მიმართ კოლექტიური ფორმით მიიღება, ვინაიდან წმინდა სინოდის შემადგენლობაში შედიან მხოლოდ პატრიარქი და მღვდელთმთავრები, ანუ რანგით და ხარისხით ისეთივენი, ვის მიმართაც უნდა იყოს გამოტანილი გადაწყვეტილება. ასეთი ფორმით, ანუ კოლექტიური ფორმით სასამართლოს გადაწყვეტილების გამოტანა თავის თავში მოიხრებს სამართლიანობის მაღალ ხარისხს. ამასთანავე, განაჩენის დადგენისას კანონიკური, მორალური და ზნეობრივი პასუხისმგებლობა სასამართლოს წევრ მონაწილე მოსამართლე ეპისკოპოსებზე თანაბრად ნაწილდება.

ამავე თავის §8-ის მიხედვით „საქართველოს ეკლესიის საეკლესიო კრება არის პირველი და უკანასკნელი ინსტანცია საქართველოს ეკლესიაში, რომელიც სასამართლო წესით განიხილავს კონფლიქტებს მღვდელთმთავრებს შორის. **შენიშვნა:** ყოველგვარი საჩივრის გარეშე საქართველოს ეკლესიის საეკლესიო კრება უფლებამოსილია პასუხი აეცხინოს იმ მღვდელთმთავარს, რომელიც ცხადად არღვევს საეკლესიო კანონებს და წესდებებს“.³

ეს მუხლი წინა მე-7 მუხლისაგან განსხვავდება იმით, რომ პირველ შემთხვევაში საუბარია კონკრეტული ეპისკოპოსის მიმართ დაწყებულ საეკლესიო სამართალწარმოებაზე, ხოლო მე-8 მუხლი კი ადგენს წესს, რომელიც ეხება „კონფლიქტებს მხოლოდ მღვდელთმთავრებს შორის“.

ქართული საეკლესიო მართლმსაჯულების უახლოეს ისტორიაში არსებობს საეკლესიო სასამართლოს პრეცედენტი — კონკრეტული მღვდელთმთავრის მიმართ გამოტანილი სასამართლოს განჩინებისა, ხოლო პუნქტი §8-ის საკითხზე „ეპისკოპოსთა შორის კონფლიქტის ფაქტზე“ გამოტანილი საეკლესიო სასამართლოს გადაწყვეტილება, მადლობა ღმერთს, პრეცედენტის სახითაც არ არსებობს.

რას ნიშნავს ეს? იგულისხმება კონფლიქტი ეპისკოპოსებს შორის; არ შეიძლება ფარულად ასეთი შემთხვევა ბევრი იყოს. მაგალითად: ა) თუ არსებობს კონფლიქტი დაჯგუფებულ მხარეებს შორის, ეს შეიძლება მივიჩნიოთ საეკლესიო განხეთქილების წინაპირობად. ბ) ხოლო თუ კონფლიქტი, დაეუშვათ, ორ ეპისკოპოსს შორისაა, ეს შედარებით ნაკლებად მტკივნეული იქნება ეკლესიის ერთიანობის შესანარჩუნებლად, რადგან დამრღვევი ეპისკოპოსი დაისჯება და გადარჩება ეკლესიის ერთიანობა. ასეთი ტიპის შემთხვევაში უნდა ვიგულისხმოთ „დამრღვევი ეპისკოპოსის“ მიერ უფლებამოსილების

³ იქვე, გვ. 394.

გადამეტება და მითვისება სხვა ეპისკოპოსის უფლებამოსილებისა და სხვის იურისდიქციაში.

აღნიშნულ პუნქტებზე გამოტანილი გადაწყვეტილებები უნივერსალურია და საგაღმდებულოა ქართული საეკლესიო სამართლის იურისდიქციის საზღვრებში.

§9-ის მიხედვით „საქართველოს ეკლესიის წმინდა სინოდი არის უკანასკნელი ინსტანცია იმ სასულიერო და საერო პირებისათვის, რომლებსაც ეპარქიის მმართველმა მღვდელთმთავარმა მიუსაჯა მღვდელმსახურების აკრძალვა, სამღვდლო ხარისხიდან განკვეთა, სიკვდილამდე უზიარებლობა ან ეკლესიიდან განკვეთა (ანათემა); აგრეთვე იმ სასულიერო და საერო პირებისათვის, რომლებსაც აქვთ საკმარისი საფუძველი თავიანთი ეპარქიის მმართველი მღვდელთმთავრის განაჩენის გასაჩივრებისათვის“.⁴

ეს პუნქტი გარკვევით აყალიბებს წმინდა სინოდის როგორც უკანასკნელი ინსტანციის როლს, მხოლოდ იმ სასულიერო და საერო პირთათვის, რომელთაც ეპარქიის მმართველმა ანუ ეპისკოპოსმა — „იგივე I ინსტანციის მოსამართლემ“ — შეუფარდა განსაკუთრებული კატეგორიის საეკლესიო სასჯელები, როგორებიცაა: მღვდელმსახურების აკრძალვა, ხარისხიდან განკვეთა, სიკვდილამდე უზიარებლობა და ეკლესიიდან განკვეთა (ანათემა).

ეს სასჯელები ყველაზე მძიმეა საეკლესიო სასჯელთა შორის და გამსაჩივრებელს მხოლოდ ამ კატეგორიის სასჯელის შეფარდებისას ეძლევა წმინდა სინოდის წინაშე აპელაციის უფლება.

ფაქტობრივად, ასეთი კატეგორიის საქმეებზე „წმინდა სინოდი“ II ინსტანციის, ანუ სააპელაციო რანგის სასამართლოდ გვევლინება. მაგ.: თუ რომელიმე ეპისკოპოსმა ზემო ჩამოთვლილი სასჯელებიდან რომელიმე სასულიერო ან საერო პირს შეუფარდა, მაშინ ამ მდგომარეობით შეფარდებულ პირს აქვს უფლება სააპელაციო წესით გაასაჩივროს მღვდელთმთავრის ანუ ეპისკოპოსის გადაწყვეტილება II ინსტანციის სააპელაციო სასამართლოში — საქ. ეკლესიის წმინდა სინოდში.

III. კათოლიკოს-პატრიარქი, როგორც

სასამართლო ხელისუფლება

საქართველოს ეკლესიის მართვა-გამგეობის დებულების თავი IV §28-ს მიხედვით: „სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ახორციელებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს ფუნქციებს მცხეთა-თბილისის ეპარქიის მართლმადიდებელი ქრისტიანებისათვის, ხოლო მეორე ინსტანციის სასამართლოს ფუნქციებს საქართველოს ეკლესიის დანარჩენი ეპარქიების მართლმადიდებელი ქრისტიანებისათვის, რომელთაც საკმარისი საფუძველი აქვთ გაასაჩივრონ თავიანთი მმართველი მღვდელთმთავრის

⁴ იქვე, გვ. 394.

განაჩენი“.⁵ ამ პუნქტისა და დებულების მიხედვით, თითოეულ მღვდელთმთავარს გააჩნია თავისი მოქმედებისა და მოღვაწეობის ტერიტორიული საზღვრები, რაზეც ავტომატურად ვრცელდება მისი, როგორც სასამართლო ხელისუფალის, კანონიკური იურისდიქცია. ამდენად, კათოლიკოს-პატრიარქიც, როგორც ეპისკოპოსი, თუმცა უპირატესი თანასწორთა შორის, თავისი ეპარქიის საზღვრებში ახორციელებს სასამართლო ხელისუფლის ფუნქციებს მხოლოდ I ინსტანციის დონეზე. მაგ.: მას შეუძლია განსაჯოს ქვედა სასულიერო იერარქიის საქმეები ტერიტორიულ საზღვრებში. ანალოგიური წესით და პრინციპებით მოქმედებს ეკლესიაში შემავალი ყველა მღვდელთმთავარი თავის ტერიტორიულ საზღვრებში.

მეორე ინსტანციის სასამართლოს ფუნქციები მარტო კათოლიკოს-პატრიარქს გააჩნია საქართველოს ეკლესიის დანარჩენი ეპარქიების მართლმადიდებელი ქრისტიანებისათვის, რომელთაც აქვთ საფუძველი გაასაჩივრონ თავიანთი მმართველი მღვდელთმთავრის განაჩენი. განსაზღვრებაში — „დანარჩენი ეპარქიების მართლმადიდებელი ქრისტიანები“ — იგულისხმება ყველა მართლმადიდებელი სასულიერო პირი მღვდლის და დიაკონის დონეზე და ამავე დროს მართლმადიდებელი საერო პირი, რომელიც ქართული ეკლესიის წევრია, მიუხედავად ეპარქიისა. მარტო მათ აქვთ უფლება აპელაციის წესით, მეორე ინსტანციის დონეზე, კათოლიკოს-პატრიარქთან გაასაჩივრონ თავიანთი მღვდელთმთავრის მიერ მათ მიმართ გამოტანილი განაჩენი. მაგ.: დიაკონის, მღვდლის, ან საერო პირის საჩივარი მღვდელთმთავრის გადაწყვეტილებაზე.

გამონაკლისია დებულების IV თავის §29, რომლის მიხედვითაც „კათოლიკოს-პატრიარქი უფლებამოსილია მამამთავრული შენიშვნა მისცეს ან საეკლესიო სასჯელი შეუფარდოს საქართველოს ეკლესიის იურისდიქციაში შემავალ სამღვდელოებას, ბერ-მონაზვნებსა და ერისკაცებს და შეატყობინოს ამის შესახებ ეპარქიის მმართველ მღვდელთმთავარს.“⁶ ეს შემთხვევა არის სწორედ გამონაკლისი, რადგან ამას ახორციელებს „საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი“ და სხვა ვერაფერი მის გარდა, რადგან ამის „დისკრეციულ“ უფლებამოსილებას მას მართვა-გამგეობის დებულება ანიჭებს.

რა შემთხვევა შეიძლება იყოს ეს? ეს გახლავთ სწორედ „დისკრეციული“ უფლება, რომელიც პიროვნებას აძლევს განსაკუთრებულ უფლებას, კონკრეტულ §29-ში მითითებულ „ეპარქიის მმართველ მღვდელთმთავარს“ არ შეუთანხმდეს და მისივე ეპარქიის მსახურს, მღვდელს ან დიაკონს, მისცეს მამამთავრული შენიშვნა ან შეუფარდოს საეკლესიო სასჯელი, ამ შემთხვევაში კი, რაოდენ უხერხულიც არ უნდა იყოს, „კონკრეტული ეპარქიის მღვდელთმთავარი“ უნდა დასჯერდეს მხოლოდ ფორმალურ შეტყო-

⁵ იქვე, გვ. 398.

⁶ იქვე, გვ. 398.

ბინებას მისივე ეპარქიის სასულიერო პირის დასჯის შესახებ.

IV. საეპარქიო სასამართლო

კანონიკური სამართლის მიხედვით ეპარქიის მღვდელთმთავარი ანუ ეპისკოპოსი არის ეპარქიის საჭუთამწკრობელი და მმართველი.

საქ. ეკლესიის მართვა-გამგეობის დებულების თავი VIII §17-ის მიხედვით „ეპარქიის მღვდელთმთავარი არის ეპარქიაში უმაღლესი სასამართლო ხელისუფალი. საეკლესიო კანონების მიხედვით მას უფლება აქვს:

1. მწყემსთაგანული შენიშვნა მისცეს სასულიერო პირებს, გამოუცხადოს მათ საყვედური, გადააყენოს თანამდებობიდან, დაადოს ეპიტიმია და აუკრძალოს მღვდელმოქმედება, ასევე შენიშვნა მისცეს ერისკაცებს, დაადოს ეპიტიმია და დასაჯოს ისინი უზიარებლობით“.

ამ პარაგრაფის შესაბამისად, ეპარქიის მღვდელთმთავარი იმაგდროულად არის საეპარქიო სასამართლო ხელისუფლებაც, რომელსაც ძალუძს კონკრეტული საქმის საფუძველზე კონკრეტული სასჯელების გამოყენება. მას, ისევე როგორც ყველა დანარჩენ მღვდელთმთავარს, გააჩნია ადმინისტრაციული და კანონიკური საზღვრები. თითოეული მღვდელთმთავრის უფლებამოსილება წყდება იქ, სადაც იწყება სხვისი ეპარქია. ასეთი ტიპის სასამართლო გახლავთ ყველაზე დაბალი რგოლი საეკლესიო სასამართლოს იერარქიაში, ანუ I ინსტანციის სასამართლო.

ერისკაცის, დიაკვნის და მღვდლის საქმეს განიხილავს ადგილობრივი მღვდელთმთავარი — ეპისკოპოსი, ანუ ის ეპისკოპოსი, ვისი იურისდიქციის ქვეშაა არიან აღნიშნული პირები. დაუშვებელია საქმე თვითნებურად განიხილოს სხვა ეპისკოპოსმა.

V. საეკლესიო სასამართლოს განჩინებები

დღეს მოქმედი საეკლესიო სასამართლოს გადაწყვეტილებები 1995 წლის მართვა-გამგეობის დებულების მიღების შემდგომ მოვიძიეთ. სხვა გადაწყვეტილებებს, რომლებიც წმიდა სინოდის მიერ მიღებულ იქნა 1995 წლამდე, ამჯერად არ შევხებით.

საკითხი იმდენად საინტერესოა და იმაგდროულად აუცილებელი ქართული საეკლესიო სამართლის განვითარების გზაზე, რომ, ვფიქრობთ, მის შესწავლას საპატრიარქოსა და საუნივერსიტეტო სასწავლებლების მხრიდან დადებით შედეგს გამოიღებს.

სამწუხაროდ, ხელმიუწვდომლობის გამო, შედარებით მცირე მასალა მოვიძიეთ, ისიც მარტო წმინდა-სინოდის განჩინებათაგან, ხოლო ქვედა რგოლის სასამართლო გადაწყვეტილებები ჯერჯერობით ხელმიუწვდომელია და შეუსწავლელი.

გთავაზობთ 1995 წლიდან დღემდე წმინდა სინოდის, როგორც უმაღ-

⁷ იქვე, გვ. 402.

ლესი საეკლესიო სასამართლოს, მიერ მიღებული გადაწყვეტილებების მოკლე აღწერას ქრონოლოგიურად:

1. 1996 წლის 14 მარტს ორ მღვდელს სასულიერო პირთათვის შეუფერებელი და სამარცხვინო საქციელთა გამო, რითაც ჩრდილს აყენებდნენ საქ. ეკლესიის ავტორიტეტს, აეკრძალათ მღვდელმოქმედება, მიეცათ მათ მკაცრი გაფრთხილება, რომ მსგავსი საქციელის განმეორების შემთხვევაში, სინოდის დადგენილებით, სრულიად განკვეთილ იქნებოდნენ სამღვდლო ღირსებიდან.⁸

2. 1997 წლის 20 მაისს განიხილეს საქ. ეკლესიის „მსოფლიო ეკლესიათა საბჭოში შემდგომი წევრობის ყოფნა“ და სასულიერო და საერო პირთა ჯგუფის საკითხი, რომლებმაც გაწყვიტეს ექპარისტული კავშირი საქ. მართლმადიდებელ ეკლესიასთან. წმიდა სინოდის განჩინებით, საქართველოს ეკლესიამ უარი თქვა ეკუმენურ მოძრაობაში მონაწილეობაზე და გამოვიდა ეკლესიათა მსოფლიო საბჭოდან და ევროპის ეკლესიათა კონფერენციიდან; შიომღვიმის, დავით გარეჯის, ბეთანიისა და ზარზმის ექვს მღვდელმსახურს აეკრძალა მღვდელმოქმედება. სულ 12 პირის მიმართ იქნა გადაწყვეტილება გამოტანილი წმიდა სინოდის მიერ.

3. 1998 წლის 8 ოქტომბერს წმიდა სინოდმა განაჩინა: „მართლმადიდებელი ეკლესიის წინაშე ჩადენილი უმძიმეს დანაშაულთა გამო, თანახმად მოციქულთა 28-ე და 35-ე, ანტიოქიის მე-3, მე-13 და მე-17, კონსტანტინეპოლის მე-2 კანონებისა, მთავარეპისკოპოსი ამბროსი (ქათამაძე) სრულიად განკვეთილ იქნას სასულიერო წოდებიდან, ჩამოერთვას ბერობის ხარისხი და დაყვანილ იქნას ერისკაცობამდე“.⁹

4. 1998 წლის 24 დეკემბერს ორი სამღვდლო პირი მდაბალი და პატრიმოყვარე მიზნების გამო, განუდგა ეკლესიას, დაუკავშირდა რუსეთში არსებულ არაკანონიკურ დაჯგუფებას, ე. წ. „რუსეთის ჭეშმარიტ მართლმადიდებელ ეკლესიას“ და თავი გამოაცხადა მათ „ეპისკოპოსად“. წმინდა სინოდმა ორივე პირი საეკლესიო კანონების უხეში დარღვევისათვის, ანტიეკლესიური და ანტიეროვნული საქმიანობისათვის განკვეთა სამღვდლო ხარისხიდან.¹⁰

5. 2004 წლის 14 დეკემბერს წმინდა სინოდმა განიხილა ერთი დეკანოზის საკითხი. მიუხედავად იმისა, რომ 2003 წლის 18 აგვისტოს წმიდა სინოდის განჩინებით მას მიცემული ჰქონდა უკანასკნელი გაფრთხილება, იგი კვლავაც აგრძელებდა ანტიეკლესიურ საქმიანობას და ანტიმართლმადიდებლურ სწავლებას. წმიდა სინოდმა, საეკლესიო კანონების უხეში დარღვევებისა და თვითნებობის გამო, დეკანოზს აუკრძალა მღვდელმოქმედება.¹¹

⁸ გაზ. მადლი №3. 1996; ზაზა ვაშაყმაძე, თანამედროვე ქართული საეკლესიო სამართალი, ტ. IV, 2011. გვ. 74.

⁹ გაზ. მადლი №14-15, 1998; იქვე, გვ. 85.

¹⁰ გაზ. მადლი №1, 2, 1998; იქვე, გვ. 93.

¹¹ იქვე, გვ. 129-130.

VI. დასკვნა

წინამდებარე თემის მიზანი იყო საეკლესიო სასამართლოს ძირითადი საკითხების განხილვა, საქ. ეკლესიის მართვა-გამგეობის დებულების მიხედვით. ჩვენ შევეცადეთ გვეჩვენებინა, თუ რომელ პრინციპებსა და დებულებებს ეფუძნება საეკლესიო სასამართლო; ავხსენით სასამართლოს იერარქია, შესაბამისი განმარტებებით, მიუთითეთ საქმის განსჯადობის შესახებ, ანუ ვის ექვემდებარება გარკვეული კატეგორიის საქმე.

მხოლოდ სასამართლო ხელისუფლებას ძალუძს განიხილოს და განსაჯოს კონკრეტული პირის საქციელი და მიიღოს გადაწყვეტილება. ეს ინსტიტუტი ქართულ მართლმადიდებელ ეკლესიაში, როგორც ჩანს, გასაძლიერებელია, რათა ერთპიროვნული ინტერესები გამოირიცხოს და ამავე დროს სასულიერო იერარქიაში არსებობდეს განცდა იმისა, რომ უსამართლოდ ვერავის მოექცევიან.

2011 წლის 11 ივლისს გაიმართა წმიდა სინოდის სხდომა, რომელმაც იმსჯელა სასულიერო პირთა მიერ ზნეობრივი ნორმების დარღვევის ფაქტებზე და განაჩინა, რომ ზნეობრივი ნორმების დარღვევათა შესასწავლად სპეციალური კომისია შეიქმნას.

სინოდის აღნიშნული გადაწყვეტილება, კიდევ ერთი ნათელი დადასტურებაა იმისა, თუ რაოდენ საჭიროა, ქართულ ეკლესიაში არსებობდეს გამართული და აწყობილი საეკლესიო სასამართლო სხვადასხვა ინსტანციის დონეზე, რათა არსებული პრობლემები გადაიჭრას სწრაფად და სამართლიანად საეკლესიო სასამართლოს გზით. აუადმყოფობას ადრეულ სტადიაზე სჭირდება მკურნალობა, რათა შემდგომში გვიანი არ იყოს.

